

trale i Lovforslaget, og det synes mig saa jævnt og lige til, at det i nogen Grad undrer mig, at man overhovedet kan disputere om et saadant Spørgsmaal. Det er ogsaa ejendommeligt, at man, naar samtlige Talere siger, at de er enige i Princippet, desuagtet ikke kan komme til Enighed om selve Sagen. Det maa jo være Formaalet, og det er maaske det, der tilsigtes, naar der tales om Udvalgs Nedsættelse, skønt jeg synes, at det efter de fremkomne Udtalelser ser noget haabløst ud. Det synes tværtimod, som om det nedsatte Udvalg skulde være, hvad man populært kalder et Begravelsesudvalg.

Fra forskellige Sider, ogsaa i det andet høje Ting, er det gjort gældende, at militære burde danne en Undtagelse i skatteretlig Henseende fra almindelige dødelige, fordi militære Personer kan forflyttes efter Ordre i Modsætning til andre. Men dette er jo ikke ganske rigtigt, hvad ogsaa den sidste ærede Taler nævnede, idet der ogsaa indenfor andre Etater er Eksempler paa Forflyttelser, uden at det sker efter Ansøgning. Indenfor civile Forhold er det i Almindelighed saaledes, at Arbejderne maa søge Arbejdspladsen, og det synes jeg ikke, at der er noget som helst at sige til. Det forekommer mig, at der til Gengæld er en hel Del andre Behageligheder for Personerne i denne Etat, som almindelige dødelige er afskaarne fra, og som ganske sikkert fuldt ud opvejer det, der her forlanges. For mit Vedkommende stiller Spørgsmaalet sig som et rent praktisk, nemlig saaledes, om de militære Personer har den behørlige Skatteevne. Hvis det ikke er Tilfældet, er Forholdet naturligvis et andet. Nu hører jeg, at man vil paastaa, at det har været Forudsætningen ved Forsvarslovenes Vedtagelse i 1909, at Fikseringen af Skatteprocenten til 2 bibeholdtes. Det er muligt, jeg har ikke deltaget i Forhandlingerne i 1909 og har intet indgaaende Kendskab til dem. Men hvis det har været Forudsætningen, vil jeg bemærke, at denne Bestemmelse ikke har været tilstrækkeligt offentlig fremme. Jeg ved ikke, om der skulde være begaaet en Snedighed derved, at man for ikke at komme for højt op med disse Lønninger, som der var Strid nok om, har sagt: lad os opretholde dette, saa at de Kommuner, som faar de militære Befalingsmænd som Indbyggere, ikke maa underkaste dem samme Bestemmelse med Hensyn til Skat som andre Indbyggeré. Hvis noget saadant har været Tilfældet, forekommer det mig, at man burde have fremhævet det i

stærkere Grad, end sket er. Jeg har i hvert Fald aldrig hørt nogen Omtale deraf. Jeg ved altsaa ikke, om der her er begaaet nogen Snedighed, men hvis det er Tilfældet, finder jeg, at det er i høj Grad urigtigt.

Det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) indrømmede, at Ordningen var en Urimelighed overfor Kommunerne, han sagde, det blev et Forhold mellem Staten og Kommunen. Ja, det er netop det, jeg mener, man har her sammenblandet et statsligt og et kommunalt Forhold, som man i Virkeligheden ikke har nogen Ret til at sammenblende. Jeg forstaaer ikke, med hvilken Ret man nægter Kommuner, der dog er pligtige at tage vedkommende Embedsmænds Børn deres Skoler, Ret til at kræve mere end 2 pCt. i Skat af de paagældende. Som jeg sagde før, bliver Spørgsmaalet det rent praktiske, om de vedkommende har Raad til at betale Skatten ligesom andre Borgere; har de ikke det, bliver Forholdet et andet, men de Lønninger, de fik ved Lønningsloven af 1909, fra 1,500 Kr. op til 10,000 Kr., berettiger dem ikke til at faa nogen Særstilling i skatteretlig Henseende indenfor Kommunerne.

Som paapeget af Forsvarsministeren er Bestemmelsen om, at kun $\frac{1}{10}$ lægges til de 2 pCt. Skat hvert Aar, hensigtsmæssig. Trods de enkelte Indvendinger, der kan gøres, er man i og for sig enig i Princippet i Lovforslaget, og jeg betragter derfor dette som et godt Grundlag for den Forhandling, som skal finde Sted i Udvalget. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til velvillig Behandling.

Christiansen: Som den ærede sidste Taler sagde, giver de faldne Udtalelser ikke meget Haab om, at dette Lovforslag bliver til Lov i Aar, selv om man har bebudet et Udvalg og lovet at forhandle om Sagen heri. Jeg synes ligesom den ærede sidste Taler, at Lovforslaget er saa rimeligt og rigtigt begrundet, at der vil være al Anledning til at føre det igennem, saa meget mere som man fra alle Sider anerkender det urigtige i det Princip, der nu gælder. Paa den anden Side er Overgangsbestemmelsen om den 10-aarige Periode saa heldig, at det sikkert ikke bemærkes af de paagældende, om de kommer op paa lige Fod med de øvrige Skatteborgere. Det synes mig, at De Herrer overser en Side af Sagen, nemlig den: hvorledes befinder den paagældende Klasse sig selv ved at indtage